

hvad der forlanges af en Soldat. Kunne de Herrer desuden ganske se bort fra, at vi leve i en Tid, hvori alle Menneſker ſtille ſtørre Krav til Livets Fornødenheder end tidligere? Allerede i min Soldatertid, i 1848—49—50, gav man os 20 ſk daglig, og at 32 ſk nu ſkulde ſtrække længere til Livets Ophold end 20 ſk dengang, tror jeg ikke. Jeg har ſelv prøvet at leve af mine 20 ſk, og jeg har ſaaet at ſøle, hvad det vil ſige, og deri maa de Herrer finde en Underſkyldning for, at jeg er looflig varm, naar vi komme til at tale om den Slags Ting; thi den, der har haft Skoen paa, veed bedſt, hvorledes den har trykket. Jeg bebrejder de Herrer Militære, og jeg gjør det i ſaa ſtarke Toner, ſom jeg er i Stand til, at de gjøre Fordring paa at være ſaa nøie inde i det, hvad der vedrører Soldatens Levemaade, at de kunne afvæite i Kvintin, hvad han behøver til ſit Ophold for at kunne præſtere, hvad der fordræs af ham. De Herrer ſkulde hellere vende Ringene om, og de ſkulde ſaae min Støtte, hvis de kom og ſagde til os: De Herrer maa vide, at en af de første Betingeſer for at kunne møde i Marken med en Hær, der er i Stand til at kunne gjøre ſin Pligt, er den, at vi ſande det gamle Ord: Uden Ol og Mad er Helten ſngenting. Derfor forſtaar jeg ikke, at de militære Herrer træde op, ſom de gjøre. De tale om det Finantſielle! Ja, det er Skatteyderne, over hvem det kommer til at gaa ud; men naar vi Andre ville udrede, hvad der behøves, hvorfor ere de Herrer da imod, at vi forhøje Soldatens Løn? Maaſke er det, fordi de Herrer ere bange for, at de ellers ikke kunne ſaae den ſtore Armee og de mange ſtore Befæſtningsanlæg, ſom de have i Hovedet. Derom kunne vi jo tale, naar den Tid kommer, da vi ſkulle have alle diſſe Ting, og jeg ſkal da nok møde de Herrer; men jeg vilde rigtignok gjerne, at de ſørſt vilde ſtaa os bi i at øve den Netferdighed, vi her kræve paa Soldaternes Begne. Det er ſmaaligt, det er Synd og ſtor Uret imod Soldaten, at man ikke vil unde ham at leve paa en anſtændig Maade, og man ſkal ikke byde mig, hvad en tidligere Krigsminiſter, General Raasløff, ſagde, at Soldaterne kunde møde med deres Madpoſe hjemmefra. Der er Mange, ſom ikke kunne det, men ſelv om de kunde det, er det dog en uretferdig Befkatning. Man maa da hellere gaa til en Indkomſtſkat og fordele Byrden ligelig paa Alle, end at lægge en Skat over paa den Enkelte, ſelv om han er velſtaaende, fordi han har en eller flere Sønner i Hæren. Det ſkulde, ſom ſagt, gjøre mig ondt, om det ikke denne Gang kunde lykkes at naae til at byde Soldaten ſaa Meget, ſom er nødvendigt til det nødtørftigſte Livsophold, og ſom dog er det, han med Rette kan fordre.

Formanden: For at Forhandlingens videre

Gang ikke ſkal komme til at lide under en Uro, ſom Sagen ikke giver Anledning til, ſkal jeg henſtille til ærede Medlemmer at holde perſonlige Bemærkninger og ſtarke Karakteriſtiker af Andres Udtalelſer, ſaavidt mulig, borte. Med Henſyn til at den ſidſte ærede Læer ſærlig ſtillede i Udſigt, at han vilde gjøre Gjengjæld med Henſyn til en Udtalelſe, der var falden her i Salen, vil jeg gjøre opmærksom paa, at det Udtryk, der var brugt, nemlig „Ietsindigt,“ ikke blev brugt om noget Forſlag, der var ſtillet her i Salen, ſkjøndt det ganske viſt var holdt aabent, at der ogſaa her kunde fremkomme Forſlag, der vare Ietsindige.

Fjord: Ganſte viſt er en Lønning til Soldaten af 55 Ore ikke ſtor. Jeg vil endogſaa ſige, at den kun ſlaar til til det Nødvendigte; men jeg paaſtaar, at den ogſaa ſlaar til til det Allernødvendigte. Jeg ſkal lige overfor det ærede Medlem for Ribe Amts 1ſte Valgkreds (Th. Kruse) ſige, at jeg ogſaa har en Søn, ſom har været Soldat ſidſte Sommer, han har levet af ſin Lønning undtagen til Smør — Smør ſaar han hjemme fra — men Lønningen er nu kun 45 Ore eller 22 ſk. Naar vi nu lægger 10 Ore til, ſaa paaſtaar jeg, at en Soldat vil kunne leve deraf. Men jeg ſkal for min Sønns Bedkommende ſige, at der ikke blev Noget tilovers, og der blev heller ikke Noget til Brændevin. Han drak nemlig ikke Brændevin og har aldrig drukket det. Han kunde leve af Lønningen og det, uagtet han og jeg havde Naad til, at han kunde leve vel ſaa godt, om Lyſten var dertil; men han ønskede at leve af Lønningen alene. Han kunde, ſom ſagt, leve af Lønningen og det, uagtet han, før han blev Soldat, levede paa et Sted, hvor han fik et meget rundeligt Underhold. Dette fremſætter jeg blot ſom en Modvægt mod, hvad der er fremkommet fra det ærede Medlem for Ribe Amts 1ſte Valgkreds. I øvrigt ſkal ſingen mere end jeg være villig til at unde Soldaten et rundeligt Tillæg; men jeg tror dog, at, naar man griber til at foreslaa 32 ſk., det da er noget for rundeligt.

M. V. Jensen: Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjær) indrømmede ſelv, at han blev varm i denne Sag, og ſagde, at dette maatte man ikke fortaenke ham i. Jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem var vred, og der et gammelt Ordſprog, ſom ſiger: Den, der er vred, har Uret. Jeg veed nu for Reſten ikke, hvorfor det ærede Medlem juſt retter ſin Vrede mod mig. Jeg har ikke med et Ord talt om Marketenderierne og Marketendermaden, og jeg har ikke ſagt, at der ikke kunde komme en Tid, da det var nødvendigt yderligere at forhøje Lønningen til Soldaterne; men jeg har ſagt, at man ſkulde prøve det, der her er foreslaaet, og naar det ſaa beviſtes, at Lønningen ikke var tilſtrækkelig, ſaa var der Anledning til at forhøje den yderligere.